

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobce: **xxxxx**
zastoupený advokátem JUDr. Hugem Körblem
sídlem Hybernská 1007/20, Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. března 2021, č. j. MV-9791-4/SO-2021

takto:

I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 9. března 2021, č.j. MV-9791-4/SO-2021, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen na náhradě nákladů řízení zaplatit žalobci částku 9 800 Kč do jednoho (1) měsíce od právní moci rozsudku do rukou JUDr. Huga Körbla, advokáta.

Odůvodnění

[1] Žalobce napadl shora uvedené správní rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 8. 12. 2020, čj. OAM-47497-37/ZM-2019. Ve správním řízení byla zamítnuta žádost žalobce o vydání zaměstnanecké karty podle ust. § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s ust. § 56 odst. 1 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon o pobytu“).

[2] Žalobce napadl rozhodnutí v celém rozsahu a domáhal se jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, neboť nesouhlasí se závěrem veřejné správy, že na území vykonával nelegální práce. Namítá nesprávný výklad ust. § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu, okolnost, že zjištění nemají oporu ve správním spisu, v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, porušení svých procesních práv a přepjatý formalismus. Žaloba je zčásti poměrně obecná a poměrně nezvykle pojatá, spíše jako obecný postoj k určitým skutečnostem. Soud přepisuje do konstatační části odůvodnění tohoto rozsudku pouze ty části, které naplní definici žalobního bodu.

[3] Ohledně naplnění zákonného znaku „jiné závažné překážky“ uvádí, že ne každé porušení je za tuto překážku považováno (odkazuje např. na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 28. 2. 2019, čj. 30 A 10/2017-66 a další), kdy byl žalovanému vytknut příliš formalistický přístup. Jedná se o neurčitý právní pojem, kdy je nutné zohlednit konkrétní okolnosti případu, a za nedostatečně zjištěný skutkový stav byl považován provedení důkazu pouze výsledkem cizince; nikoliv každé porušení zákona o zaměstnanosti může být považováno za tuto jinou závažnou překážku.

[4] Dále uváděl, že je rozdíl mezi prodlužováním povolení k pobytu a opětovným povolením a mezi novou žádostí, kdy správní úřady někdy mají povědomost o chování cizince, jindy ji mít nemohou. V tomto případě bylo využito indicie u téhož zaměstnavatele, což považuje za nedostatečné. Judikatura k aplikovanému ustanovení právní normy se týká prodlužování pobytu, proto by k tomu mělo být i přihlédnuto.

[5] Uvádí, že žalobce nemohl vykonávat nelegální práci aktuálně, neboť na území nepobývá, kdy je u něj použit důvod, který byl zjištěn u jiných zaměstnanců. Ohledně nelegální práce a jejího vymezení v ust. § 5 písm. e) bod 2 zákona č. 435/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon o zaměstnanosti“), namítá, že tato definice je použita pouze pro zákon o zaměstnanosti a v režimu zákon o pobytu ji vyloučil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 14. 11. 2013, čj. 5 As 71/2013-24. Znovu opakuje, že správní úřady vycházejí z toho, že kolegové žalobce u téhož zaměstnavatele vykonávají práci na pozici uklízeče a pomocníka, ač mají vykonávat pozici pomocného manipulačního pracovníka (kromě výroby). U žalobce tento důvod nelze použít, neboť není jasné, jakou práci bude vykonávat; namítá, že je užito statistického vymezení práce, které bylo vytvořeno pouze pro účely statistiky, a že tyto povinnosti jsou závazné pro zaměstnavatele. Podle jeho názoru u něj není naplněna obava, že bude vykonávat nelegální práci podle zákona o pobytu. Široce a obecně rozebírá zákon o zaměstnanosti, jeho ust. § 91 odst. 1 písm. e), které stanoví povinnost zaměstnavateli uvést druh práce při žádosti o povolení, přičemž není specifikováno, jakým způsobem má být druh práce uveden, to specifikuje až úřední formulář, který odkazuje na stránky Českého statistického úřadu. Opakuje, že takto vymezený „druh práce“ je určen pro zaměstnavatele a statistické potřeby. Dále obecně uvádí, že popis české verze systému CZ-ISCO je odvozen od mezinárodního standardu, a z ní by se mělo vycházet, nikoliv z české verze. Znovu opakuje, že správní úřady závěr o nelegální práci založily na tom, že u pěti či nejméně pěti zaměstnanců zjistil při prodlužování pobytu, že vykonávají po celou dobu platnosti zaměstnaneckých karet nelegální práci. Uvádí, že zaměstnavatel žalobce Clean Masters, družstvo, má kolem 25 zaměstnanců (v době podání žaloby 10), a nikdy neměl problémy, plní své povinnosti. Své podnikání zaměřuje na pomocné práce v maloobchodech, je úspěšný, proto potřebuje další zaměstnance. Z 10 zaměstnanců u tohoto zaměstnavatele

jich 9 žádalo o prodloužení zaměstnanecké karty, 4 byla prodloužena, u 5 byla žádost zamítnuta, což bylo zjištěno na základě výsledku, že zaměstnanec neopakoval přesnou definici práce podle CZ-ISCO, ale podal vlastní definici. Dále uvádí, že nezbytnou náležitostí pro oznámení volného pracovního místa je označení druhu práce, na ten je zaměstnanecká karta vydávána. Každý druh práce obsahuje určitou náplň, domnívá se, že až poté, co je zjištěno, že povolený druh práce a fakticky vykonávaná práce je v rozporu, lze dovozovat výkon nelegální práce. O nelegální práci nejde tam, kde je rozdíl pouze zanedbatelný (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2020, čj. 62 Ad 10/2018-44 a další). V případě žalobce má náplň práce podle Českého statistického úřadu jako příklad uvedeno pomocní skladníci, pomocní manipulační dělníci v dopravě, pomocní pracovníci obchodního provozu, pomocní pracovníci ve sběrných surovinách, ostatní pomocní manipulační pracovníci (kromě výroby). Do náplně práce pozice 93333 podle informací zveřejněných Ministerstvem práce a sociálních věcí v rámci Národní soustavy povolání patří manipulační práce, obsluha jednoúčelových zařízení obchodních provozů, čištění zařízení, prodejních prostor a okolí prodejny, pomocné práce při údržbě provozovny, balení zboží a výrobků pro přepravu, doplňování výrobků a zboží, třídění a uklid obalového materiálu, výkup vratných obalů. Pozice uklízeč prodejních prostor (CZ-ISCO 91127) či pozice ostatní uklízeč a pomocník (CZ-ISCO 91129) není blíže definována ani Českým statistickým úřadem nebo v rámci Národní soustavy povolání. Opakuje, že ne každé porušení předpisů je výkonem nelegální práce. Poukazuje na judikaturu týkající se výkonu nelegální práce podle zákona o zaměstnanosti a postih zaměstnavatelů při takovém zjištění. Nikoliv každá odlišnost od vykonávané práce a prací podle popisu je nelegální prací, k závěru nestačí jen jeden důkaz, například výslech, je nutné prověřit intenzitu rozporu mezi faktickou prací a prací podle popisu, a zajištění dostatečných podkladů.

[6] Namítá, že nelze postupovat tak, že správní úřady zjistí výkon nelegální práce při prodloužování platnosti zaměstnanecké karty, tyto osoby se brání u správního soudu a jeden z nich již má zrušující rozsudek (rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 26. 2. 2021, čj. 77 A 110/2020-69). Namítá rozpornost odůvodnění napadeného správního rozhodnutí, kdy žalovaný na jedné straně poukazuje na 5 zaměstnanců, jimž nebylo povolení prodlouženo, a u ostatních 4 uvádí, že každý případ je nutné posuzovat samostatně.

[7] V žalobě dále žalobce navrhuje doplnit dokazování výsledky žalobce a dalších osob a doplněním listinných důkazů, jichž se dovolává v podané žalobě.

[8] Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhoval její zamítnutí, přičemž obsahově odkazoval na odůvodnění napadeného rozhodnutí a průběh správního řízení.

[9] V odůvodnění napadeného rozhodnutí je mj. uvedeno, že k žádosti žalobce o vydání povolení (zaměstnanecké karty) byla připojena pracovní smlouva ze dne 3. 7. 2019 uzavřená mezi ním a družstvem Clean Masters na dobu neurčitou na pracovní pozici „pomocní manipulační pracovníci (kromě výroby)“ a doloženo číslo volného pracovního místa. Z úřední činnosti prvostupňového správního orgánu mu bylo známo, že 5 stávajících zaměstnanců, jimž u téhož zaměstnavatele vydána zaměstnanecká karta na tutéž pracovní pozici, jako u žalobce, bylo vyslechnuto a z jejich výpovědí vyplynulo, že vykonávají práci uklízečů, uklízí obchody s potravinami, kde kromě uklízení ještě doplňují zboží do regálů apod. V odůvodnění se žalovaný odvolává na definici jiné závažné

překážky pobytu podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, čj. 9 As 80/2011-69, rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 12. 2017, čj. 11 A 168/2017-47, Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 27. 2. 2019, čj. 51 A 33/2018-34. U pěti stávajících zaměstnanců budoucího zaměstnavatele žalobce bylo zjištěno, že ti fakticky vykonávají jinou práci, než podle zaměstnanecké karty, proto se dopouštějí nelegální práce. Dále jsou rozebrány pracovní činnosti v maloobchodě a podle klasifikace CZ-ISCO, a to obecně s ohledem na pracovní pozici, kterou žádá žalobce.

[10] Dále je v odůvodnění uvedeno, že správní orgány mají za povinnost vycházet ze stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Závěr o závažné překážce na straně žalobce vychází ze zjištění o jeho budoucím zaměstnavateli, který v nejméně pěti případech umožnil výkon nelegální práce. Ohledně jiných zaměstnanců u téhož zaměstnavatele, jimž byla zaměstnanecká karta prodloužena, je odkázáno na správní praxi, která zde nebyla shledána porušena, když není zřejmé, že se jedná o ustálenou či převažující praxi správního orgánu.

[11] Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvážil takto.

[12] Z úřední činnosti z veřejně dostupné databáze rozhodnutí správních soudů soud zjistil, že rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 22. července 2022, čj. 4 Azs 91/2021-40, byla kasační stížnost žalovaného proti shora zmiňovanému rozsudku Krajského soudu v Plzni zamítnuta (www.nssoud.cz).

[13] V posuzované věci soud nejprve uvádí, že neprováděl dokazování, jehož se domáhal žalobce v žalobě, a to pro nadbytečnost, neboť napadené správní rozhodnutí ruší a věc vrací žalovanému právě s ohledem na nedostatečná skutková zjištění.

[14] Při posuzování podané žaloby je nutné při definici vymezení „jiné závažné překážky“ a „nelegální práce“ vycházet zejména ze shora uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. července 2022, čj. 4 Azs 91/2021-40, který se týkal skutkově velice obdobné věci (podle tvrzení zástupce žalobce jednoho z pěti dosavadních zaměstnanců družstva Clean Masters a jednalo se právě o neprodloužení platnosti zaměstnanecké karty, z čehož vychází i věc tato). Pokud bylo takové správní rozhodnutí pro nedostatečnost skutkových zjištění a z toho vycházející kusé právní posouzení zrušeno a věc vrácena k dalšímu řízení, to již samo o sobě je dostatečným důvodem pro zrušení napadeného správního rozhodnutí v této souzené věci, neboť správní úřady při svých skutkových zjištěních z tohoto jiného správního řízení vycházely.

[15] Soud tak při hodnocení důvodnosti podané žaloby v této věci uvádí, že skutková zjištění a právní posouzení musí odpovídat požadavkům, které soudy ve shora uvedené věci stanovily. Tyto právní závěry z tohoto rozsudku lze vztáhnout plně i na tuto souzenou věc, kdy je zjevné, že správní úřady při posuzování žádosti žalobce vycházely z jím podané žádosti, a dále plně z hodnocení výkonu práce u dalších pěti dosavadních zaměstnanců budoucího zaměstnavatele žalobce, přičemž tato zjištění byla zásadně

vydaným rozsudkem zpochybněna, a to včetně navazujícího právního hodnocení týkající se vymezení pojmu „nelegální práce“ v této konkrétní věci.

[16] K právním názorům plynoucím z rozsudků, které uvádí žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí, soud uvádí, že jsou příliš obecné a na posuzovanou věc je nelze bez dalšího aplikovat. O tom mj. svědčí i důvodnost podané žaloby ve věci jednoho z pěti dosavadních zaměstnanců, kdy skutková podobnost tohoto rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. července 2022 s touto souzenou věcí je mnohem vyšší.

[17] Ze shora uvedených důvodů tak soud napadeného rozhodnutí pro nezákonnost zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (ust. § 78 odst. 1, 4 s.ř.s.). V dalším řízení bude žalovaný zejména respektovat právní závěry, které plynou ze shora uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu a Krajského soudu v Plzni ve věci jednoho z pěti dosavadních zaměstnanců budoucího zaměstnavatele žalobce, a v tomto smyslu bude i žádost žalobce posuzovat.

[18] Ve věci soud rozhodl rozsudkem bez nařízení jednání, neboť účastníci proti takovému postupu neměli ve stanovené lhůtě námitek a jednání k projednání žaloby nebylo nutné, když soud neprováděl další dokazování (ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.).

[19] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že ve věci byl úspěšný žalobce, má právo na náhradu nákladů řízení, které jsou tvořeny soudním poplatkem (3 000 Kč), a odměnou za zastupování advokátem podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů. Odměna se sestává ze 2 úkonů právní služby a 2 režijních paušálů (převzetí věci, sepsí žaloby), a to ve výši 3 100 Kč za úkon a 300 Kč za režijní paušál. Soud nepřiznal žalobci jako úkon nutný k uplatnění práva sepsí repliky, neboť to nebylo nutné k posouzení důvodnosti uplatněných žalobních bodů. Konkrétní rozpis nákladů řízení je následující: odměna - 3100 Kč x 2, režijní paušál - 300 Kč x 2, soudní poplatek - 3000 Kč, celkové náklady řízení: 9800 Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 3. listopadu 2022

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu